

устните ѝ кръв ще багри/. Кръвта, наистина, е от болестта, но какви ли не парадоксални отмествания претърпяват мотивите на Яворов! Имайки пред вид идеята за възникването на цялостните образи чрез интегрирането на разпръснати в мозъка фрагменти³⁶, може да допуснем възможността образът на фурията, да забележим, също така надвесена („фурия се над мене спуща, / засмуква в устни и не мога,/ не мога дих, не мога да поема) да се съедини с образа на кръвта по устните на любимата.

Парадоксалността на заподозряната по-горе връзка се доказва чрез друга парадоксалност. Хипотезата за случилата се в безсъзнателното целувка като финална точка в движението към гроба получава двойна подкрепа. Защото тя се осъществява в два противоположни модуса. По повод анализа на „Теменуги“ се убедихме, че разтварянето на бурена от женска ръка в света на „Нощ“ се усеща като зефирен полъх. Взаимопроникването на предикативните пространства на двата мотива означава насищането със зефирен лъх на цялото поле на женския образ. Тогава зефиреният лъх може да се плъзне и да се проектира върху точката на завършващата траектория (целувката) и да се срещне с устните на любимата, превъплъщавайки се в зефирен дъх. Ще се образува нова матрица, започваща да произвежда значения около друга, изтрита от кръвта, неотпращаща към хищно засмукване, а зефирена, ангелическа целувка. Най-странното е, че тази конструкция наистина се случва, за да се роди стихотворението „Ела“:

Дъха ти – свеж момински дъх,
на юга съживителния лъх,
зефир посред цветя заспал.
Ела, денят е мъртъв и студен,
в таз лунна нощ, с разпусната коса,
приведена над мен,

³⁶ Mark Turner. Op. cit., p. 109-115.